

ציור – הדסה גורוהובסקי

איה הוכשטט כהן

אלמן שחר

רק הר וזוביוס המצלק יכול לה, לפומפיאה,
 חשכת עינו לוטש בה ושועט אל מחמדיה.
 אלפי שנים היא לרגליו, חלב ודבש נוטפת
 קריה חמה שבעה היא, קרתנית ומלטפת.
 הלומי טוף ושיש מתריסים בה מקדשיה
 בברונזה רומאית פורטים הם על מיתרי חושיה
 פסלי הפורום מתהדרים מול שמי מרום אין-עב
 בסליקה וקפיטול – סמלי תור הזהב.
 על ביבי הרחובות אכן נהר סרגו נמרתת,
 מימי אקנה אוגוסטה אט שוטפים בה ברב נחת
 מטהרים כל חטא מחלאת זרע, קיא ודם
 ברשות רבים הן מקדשת טמאת האדם.
 בתי עסק ובשת הומים שפע מרכלתם
 בנהרות יין בפחוס סחר-מכר בה נחתם
 מבתי המרחץ מפתים מתמרים אדים,
 מבתי המדות עלה אך זעת עבדים.
 ידה בכל יד כל בה, לכל הנה מתרת
 זמנית ככרס בין שנים – ונוס המפקרת.
 כסדום ועמרה, אדרת תם קריה עוטה
 רמון-גדוש-עסיס ברה, ריקה היא קלפתה.
 כבבקר יום כלולות – צחה פומפיאה כטלית
 מן הבלתי מחללות – כבתולה וסטלית.
 מטורף כיוחנן וזוב ביאר-ירדן רוחץ
 אחוז דבוק העיר קודח בתשוקת אין קץ
 להזרימה באש חיה, לרוות את לשדה
 חי מרס! נשבע לכבש חידת סודה ועתידה.
 ענף וקו ננטשים צפרים במנסתן,
 רוגש החר, מצמית חיות הבר באימתן,
 חדלה האוגוסטה שפע מים להטות
 חרשת היא פומפיאה, אטומה אל האותות.
 תפוחת תשוקה זרה בטנו של וזוב מגרגרת

מקן הנשרים, שחר אברה גוהר על קרת.
 כארן רב פארות מקיא דם-אש אל הרקיע
 סופת עשן ואפר מדוחי קריה תוקיע,
 נקברת בחייה בתולה וסטלית הוללת
 אש התמיד תכבה עת נדריה מחללת.
 היא במותה לו מתקדשת – חתנת דמים
 גגות קורסים באין נמלט, אך אין בו רחמים.
 מסך אחרון יורד על עיר נכבשת ופוחה
 לא עוד היא מתיפפת, חיצוניה עלטה.
 למרגלותיו כלה מתה, הוא שב לטוות קורים
 בלב מפרץ ספינה תועה, קרועת תרנים שבורים.
 אלמן שחר משקיף אל הזריחה, היום מאיר
 מאות שנים ישתעשע בנבלת העיר.